

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Dům klidného stáří Glossus s. r. o.**, se sídlem Radím 89, Luže, zastoupené JUDr. Blankou Šimkovou, advokátkou, se sídlem Masarykovo náměstí 1484, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Pardubicích, ze dne 14. 10. 2014, č. j. MPSV-UP/36738/14/PA, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 52 A 109/2014 - 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Roku 2014 byla provedena inspekce kvality poskytování sociálních služeb v domově pro seniory, provozovaném žalobkyní, podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, a zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Výstupem této inspekce byl Protokol o inspekci ze dne 24. 7. 2014, č. j. UP/26461/14/PA, proti němuž žalobkyně podala námítky. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) ji Úřad práce, Krajská pobočka v Pardubicích, vyznamenal o vyřízení jejích námitek.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 6. 1. 2015, č. j. 52 A 109/2014 – 25, odmítl, neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze soudního přezkumu vyloučeno.

[3] Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 2. 2015, č. j. 2 As 11/2015 – 23, usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož krajský soud nepřihlédl k tomu, že působnost krajských poboček Úřadu práce přešla

s účinností od 1. 1. 2015 na žalovaného, a řízení o žalobě chybně dokončil s Úřadem práce, Krajskou pobočkou v Pardubicích, u něhož nebyla dána pasivní žalobní legitimace, a napadené rozhodnutí tak bylo zmatečné podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nadto Nejvyšší správní soud konstatoval, že některá rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu podléhají soudnímu přezkumu. Vzhledem k tomu, že protokolem o inspekci byla žalobkyni uložena celá řada opatření k nápravě, k jejich splnění stanovena lhůta a uložena povinnost podat o jejich plnění písemnou zprávu, Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud k tomu, aby se povahou uložených opatření zabýval a posoudil, zda napadeným protokolem o inspekci, resp. napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do subjektivních práv žalobkyně. (V podrobnostech zdejší soud odkazuje na úplné znění citovaného rozsudku, dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz.)

[4] Krajský soud poté v intencích zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu jednal s žalovaným jako s účastníkem řízení. V záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť shledal, že je napadené rozhodnutí v otázkách naplňování poslání domova pro seniory, podávání a vyřizování stížností, platnosti smlouvy o poskytování sociálních služeb uzavřené s paní K. a zpracovávání osobních údajů uživatelů domova pro seniory nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tedy trpí vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Převážnou část žalobních námitek nicméně krajský soud neshledal důvodnou; ohledně některých z nich přitom dospěl k závěru, že jimi bylo brojeno proti takovým kontrolním zjištěním, kterými žalobkyně nemohla být zkrácena na svých subjektivních právech.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a uvádí, že by se sice na první pohled mohlo zdát, že napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto v její prospěch, neboť napadené rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno, ve skutečnosti však krajský soud vyhověl pouze čtyřem žalobním námitkám z celkových dvaceti tří. S právními názory krajského soudu, jimiž je žalovaný v dalším řízení vázán, stěžovatelka nesouhlasí, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a současně zrušil i napadené rozhodnutí. Krajskému soudu v první řadě vytýká, že o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv stěžovatelka výslovně požádala, aby bylo ve věci jednáno za její přítomnosti. Některá tvrzení krajského soudu a žalovaného má za nepodložená, založená na spekulativních domněnkách, a tedy nesprávná. Mnohé závěry žalovaného jsou navíc nedostatečně vyargumentované a některé z požadavků, jež jsou na stěžovatelku kladeny, nemají oporu v právních předpisech. Stěžovatelka poukazuje také na to, že inspekce v domově pro seniory byla vykonána v širším rozsahu, než jaký byl uveden v pověření ze dne 19. 5. 2014, a tudíž byly určité informace zjištěny nezákonným způsobem a nemělo k nim být přihlíženo. Stěžovatelkou tvrzeným porušením kontrolního řádu se krajský soud vůbec nezabýval.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření ke stěžovatelčině žalobě. Závěry krajského soudu pokládá za logicky a přesvědčivě zdůvodněné.

[7] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[8] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.*

pokračování

[9] V judikatuře Nejvyššího správního soudu převažoval od počátku takový výklad citovaného ustanovení, podle něhož „*[k]asační stížnosti směřující jen proti důvodům rozhodnutí je třeba rozumět stížnost, která směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu a nenapadá výrok tohoto rozhodnutí*“. Kasační stížnost, která směřuje jen proti odůvodnění rozhodnutí soudu, je v souladu s tímto výkladem nepřipustná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 – 48, ze dne 30. 6. 2003, č. j. 4 Ads 23/2003 – 124, publ. pod č. 34/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 9 Afs 18/2013 – 39).

[10] Vyskytla se však i rozhodnutí jiná, která považovala kasační stížnost podanou úspěšným účastníkem řízení před krajským soudem, jenž brojil proti (dle jeho názoru nesprávnému) právnímu názoru krajského soudu, za přípustnou. Nejvyšší správní soud taktéž v některých případech pokládal za přípustnou takovou kasační stížnost, kterou bylo namítáno, že soudní rozhodnutí trpělo vadami, k nimž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti, třebaže byla podána úspěšným účastníkem řízení (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 – 61, ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 – 66, nebo ze dne 9. 1. 2014, č. j. 3 Ads 20/2013 – 19).

[11] Rozkolísanou judikaturu sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu svým usnesením ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, publ. pod č. 3321/2016 Sb. NSS, jímž na základě většinového stanoviska svých členů přijal zobecňující závěr: „*Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná*“.

[12] V posuzované věci se stěžovatelka kasační stížností domáhá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek. Krajský soud jím přitom zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a umožnil tak, aby byla žalovaným znovu projednána. Stěžovatelka tedy byla v řízení před krajským soudem procesně úspěšná a v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud svým výrokem rozhodnout jinak. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž s ohledem na vázanost právním názorem rozšířeného senátu nezbylo než kasační stížnost stěžovatelky odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť je dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že pokud krajský soud vyslovil v napadeném rozsudku právní názor, kterým je žalovaný vázán, a neshledal některé žalobní námítky důvodnými, znamená to, že žalovaný nemůže v navazujícím řízení posouzení této otázky změnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu. Neznamená to však, že by stěžovatelka nemohla takové posouzení znovu napadnout v žalobě směřující proti novému správnímu rozhodnutí a následně i v kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Není tak vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu vyslovený v neprospěch stěžovatelky. Stěžovatelce tedy nebude znemožněno uplatnit její základní právo na soudní ochranu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, konkrétně jeho odst. [47]). Takový postup sice stěžovatelku nutí, aby si „obešla celé kolečko“ znovu a čekala, až rozhodne správní orgán, a poté opětovně podala žalobu ke krajskému soudu a teprve následně se dočkala verdiktu Nejvyššího správního soudu, „*[n]a druhou stranu ovšem nelze vycházet z toho, že každá kauza musí být alespoň jednou rozhodnuta nejvyšším soudem v dané justiční soustavě, ani z apriorní nedůvěry v krajské soudy, jejichž názor musí pokaždé aprobovat Nejvyšší správní soud pro to, aby na něj bylo možno nablížit jako na správný*“ (viz odst. [52] a [53] předmětného usnesení rozšířeného senátu). Třebaže se může jevit odeprání přezkumu právního názoru krajského soudu v nyní souzené věci nepřiměřeným formalismem, je třeba vzít v úvahu, že jiný postup Nejvyššího správního soudu by musel

mít nějaký rozumný základ ve znění zákona a být v souladu s jeho účelem; tak tomu ovšem dle rozšířeného senátu není (zejména odst. [51] a [59]).

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] O vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož soud vrátí z účtu zaplacený soudní poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu